Viață pentru viață

În N., un oraș oriental, s-a întâmplat cu ani în urmă ceva atât de senzațional și, în același timp, de emoționant, încât aș dori să-l povestesc și în limba germană.

Acolo locuiau împreună, într-o singură casă, doi frați cu caractere complet diferite. Cel mai tânăr dintre ei, un om violent, ducea o viață dezlănțuită și desfrânată. De dimineața până seara târziu, se deda viciului și nu-i trecea prin cap să renunțe la această viață păcătoasă.

Cel mai mare, dimpotrivă, era un om tăcut, temător de Dumnezeu, smerit și harnic, care se ferea de păcatele fratelui său și ducea o viață cu adevărat evlavioasă. Adânc întristat de viața fratelui său, îl mustra adesea cu lacrimi în ochi. Acesta însă nu a dat atenție nici rugăminților sale, nici lacrimilor sale, ci și-a continuat viața care îi distrugea trupul și sufletul. Aproape zi de zi se deda până târziu în noapte plăcerilor păcatului, în timp ce fratele său îl aștepta acasă, rugându-se cu căldură pentru el către Dumnezeu.

Odată, după miezul nopții, fratele mai mare a auzit o bătaie puternică la ușa locuinței. A deschis repede, iar cel mai tânăr a intrat în grabă, palid și tremurând, cu hainele pătate de sânge: „Salvează-mă!" „Ascunde-mă!", implora el; „sunt urmărit!" — „Am ucis un om" — „Uite, sângele!" ... „O, uite sângele lui aici!" ...

Dar cum să-l ascundă, ca să nu fie găsit? Fără să piardă nicio clipă, fratele mai mare a apucat hainele însângerate ale fratelui său și le-a îmbrăcat. Apoi l-a îmbrăcat pe acesta cu propriul său costum curat, l-a împins repede într-o cameră alăturată și a închis ușa în urma lui.

În aceeași clipă a auzit deja bătăi la ușă, iar polițiștii au dat buzna înăuntru: „Exact cum bănuiam! Aici este ucigașul", a strigat unul către celălalt, „deja aveam suspiciuni asupra acestui apartament din alte motive".

S-au apropiat de fratele mai mare, l-au privit cu severitate și apoi, uitându-se la hainele lui, l-au întrebat: *„Tu ești ucigașul?"* Dar el nu a răspuns nimic.

„De ce mai pui întrebări, doar vezi că hainele lui sunt pline de sânge", spuse nerăbdător un alt polițist; „hai să-l legăm și să-l luăm cu noi!" Apoi i-au legat mâinile, l-au târât pe străzi întunecate ca să-l ducă la închisoare, unde l-au închis într-o celulă întunecată până dimineața. Pe parcursul întregii întâmplări, captivul n-a scos niciun cuvânt.

A doua zi dimineața au venit să-l conducă la interogatoriu. Dar nici acolo n-a dat niciun răspuns, ci a repetat doar: „Știu că trebuie să mor pentru această crimă, și cu cât mai repede, cu atât mai bine."

După câteva zile, a fost adus în fața tribunalului. Judecătorii au arătat spre hainele lui pătate de sânge și au spus: „Aici nu e nevoie de martori, cazul e cât se poate de evident!" — „Ai un apărător?", l-au întrebat pe acuzat.

„Nu am", a răspuns el.

„Ai ceva de spus în apărarea ta?"

„Nu", a răspuns el cu o voce fermă și hotărâtă și și-a plecat timid capul, ca să nu-i trădeze ochii nevinovăția.

Astfel, procesul s-a încheiat repede, iar el a fost condamnat la moarte.

În ajunul executării sentinței, condamnatul a început să vorbească în mod cu totul neașteptat. A cerut ca directorul închisorii să vină la el.

Când acesta a intrat în celula sa, deținutul a spus: „Vreți să aveți bunătatea de a îndeplini rugămintea unui om aflat în pragul morții? Dați-mi, vă rog, hârtie, pană și cerneală, ca să pot scrie o scrisoare, și ceară de sigiliu, ca să o sigilez, și promiteți-mi în fața lui Dumnezeu că nu veți rupe sigiliile, ci după moartea mea le veți trimite la adresa indicată." - „Fiți sigur că nu există nicio intenție rea în spatele acestei rugăminți — doar că sufletul meu se va înfățișa mâine înaintea lui Dumnezeu — cu siguranță nu voi minți în ultima mea oră."

Directorul privi chipul condamnatului. Nu putea să se îndoiască de adevărul cuvintelor sale și nu a avut inima să-i refuze rugămintea. Părea că își pusese tot sufletul în această rugăminte. Era atât de calm, atât de liniștit, iar în ochii lui strălucea o lumină din altă lume.

Directorul i-a adus personal ceea ce avea nevoie și i-a promis că îi va îndeplini cu conștiinciozitate rugămintea adresată în fața morții.

Când s-a făcut rondul seara prin celule, i s-a luat în tăcere condamnatului la moarte scrisoarea sigilată.

Noaptea a trecut; o noapte de odihnă pentru unii — o noapte de dureri și păcate pentru mulți — pentru cel încarcerat, o noapte fără somn, dar plină de pace. Îngenuncheat în celula sa, stând la pragul eternității, sufletul său vorbea cu Dumnezeu! — și, în pacea împăcării prin sângele lui Hristos, privea spre cealaltă lume care se întindea înaintea lui.

A răsărit o nouă zi, oamenii s-au apucat de treabă, inclusiv cei care urmau să-l conducă pe presupusul criminal la moarte. A mai trecut doar o oră, iar apoi totul s-a sfârșit.

Curând după aceea, cineva a fost însărcinat să ducă scrisoarea la adresa indicată. Cu scrisoarea în mână, a bătut la ușa locuinței „celor doi frați".

Un bărbat cu chipul palid și tulburat de agitație a preluat scrisoarea. A privit-o fix, îndelung, de parcă ar fi fost livrată greșit, apoi, în cele din urmă, a rupt sigiliile. — A citit — și sunete de durere i-au scăpat din piept! —

Apoi s-a repezit spre ușă ... și s-a întors înapoi în cameră — ca un nebun. Tremurând din tot corpul, a început să geamă cu voce tare.

Ce scria oare în scrisoare? Nu prea multe, doar câteva cuvinte. Acestea sunau astfel:

„Mâine, îmbrăcat cu *hainele tale, voi muri* pentru tine, iar tu, îmbrăcat cu *hainele mele,* trăiește, în amintirea mea, o viață dreaptă și sfântă!"

„Eu mor pentru tine!" Aceste cuvinte l-au zguduit până în adâncul inimii, pe el, care era ca și pietrificat și înghețat de păcat și de frica de moarte. Ca unul care se trezește din somn, repeta mereu: *„Eu mor pentru tine!"*

„Poate că încă nu a murit?!" S-a repezit afară pe ușă, ca să-și salveze fratele. A ajuns până la închisoare. Acolo a fost oprit. A implorat în repetate rânduri să vorbească cu directorul, până când i s-a făcut milă de el și a fost condus la acesta.

Directorul a citit scrisoarea. Cuvintele: „Eu mor pentru tine" i-au mișcat profund inima. Și-a amintit de rugămintea stăruitoare a deținutului condamnat la moarte, de privirea liniștită și plină de pace, căreia nu îi putuse rezista. Cu sufletul profund mișcat, i-a dus scrisoarea acelui judecător.

Și acesta a citit-o, apoi a început să-l interogheze pe vinovat. Acesta a mărturisit totul: viața trecută — ultima crimă — teama de a fi descoperit — tăcerea lui rușinoasă — și a încheiat cu rugămintea: „Ucideți-mă! Vă rog, lăsați-mă să mor!"

Dar cuvintele celui executat: „Eu mor pentru tine", erau sfinte pentru judecător — sfinte în toată amploarea lor. Un sacrificiu atât de mare nu trebuia să fie pierdut și în zadar. Profund mișcat, s-a uitat la vinovat, care fusese obiectul unei iubiri atât de mari, și a hotărât că nu mai avea dreptul să-l omoare, ba nici măcar dreptul să-l închidă.

Astfel, *viața* și *libertatea* îi erau garantate. Cu scrisoarea în mână, cel care fusese acum grațiat și achitat datorită morții fratelui său s-a întors la locuința sa. Cu inima zdrobită, a strigat către Dumnezeu în durere și pocăință. Cu fervoare, a implorat printre lacrimi: „Nu mă lăsa să mor în păcatele mele! Ai milă de mine!"

Chiar dacă, prin moartea fratelui său, scăpase acum de judecătorul pământesc, vocea conștiinței îi striga cu putere în inimă că problema păcatului său, ba chiar a întregii sale vieți pătate de păcat, trebuia încă judecată în fața *Altuia* — Judecătorul *ceresc* și *divin*.

Întreaga sa viață întunecată de păcat a fost ca și cum ar fi fost inundată de raza luminii divine, dezvăluită în fața ochilor săi, iar el a căzut la pământ, cuprins de o profundă dezgustare față de sine însuși. — *Sunt pierdut — condamnarea eternă este soarta mea* — așa răsuna ca un strigăt în sufletul său. Nu îndrăznea să miște niciun mădular, zăcea mut în pocăință și durere înaintea lui Dumnezeu.

„Eu am murit pentru tine!" Ca o voce blândă, aceasta răsună în inima lui. Ceea ce nu văzuse niciodată înainte i se dezvălui ochiului minții sale ca o lumină nouă: încă unul — Isus — a murit pentru tine; Isus a stat în locul tău în fața Judecătorului divin. Frica și îndoiala — vina și speranța se învolburau și se luptau în pieptul său.

Ca niciodată până atunci, lucrarea dragostei lui Dumnezeu i s-a revelat. L-a văzut pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, murind pe cruce pentru păcatele sale. „Eu am murit pentru tine! Eu, Cel drept, pentru tine, cel nedrept!", așa i-a răsunat, parcă rostit de o voce, blând în inima sa. În tăcere, cu o sfântă reverență, copleșit de dragostea lui Hristos, care S-a dăruit pentru el, cel fără de Dumnezeu, sufletul său L-a înțeles prin credință pe Mântuitorul, care pe crucea de la Golgota a rezolvat problema păcatelor sale în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Astfel, îngenuncheat în fața ochiului Atotvăzătorului, sufletul său a reușit să-L înțeleagă prin credință pe Mântuitorul răstignit pentru el.

Frica și îndoiala s-au risipit și, de fiecare dată, cu certitudinea credinței, cuvintele i-au ieșit de pe buze: „Doamne Isuse, ai murit pentru mine!" — „Ai luat asupra Ta haina vieții mele păcătoase!" — „Tu ai murit pentru vina mea!" Iar în bâlbâiala mulțumirii pentru dragostea Sa se amesteca acum doar o singură rugăminte: „Doamne, ajută-mă să nu port doar hainele fratelui meu cu demnitate, ajută-mă să trăiesc *acum viața Ta.* Ajută-mă, păzește-mă de orice pătare și păcat!"

De atunci încolo, era de nerecunoscut, atât de complet se schimbase în viața și firea sa. La început, foștii lui tovarăși s-au străduit să-l recâștige și să-l atragă înapoi în locurile păcatului; dar răspunsul lui era mereu plin de blândețe și smerenie: „Îmbrăcat astfel, nu pot merge cu voi. Fratele meu și Mântuitorul meu nu s-ar afla niciodată în astfel de locuri." Treptat, au înțeles că era un efort zadarnic să mai încerce să-l convingă și l-au părăsit.

Alții, însă, s-au apropiat de el. Priveau cu respect hainele pe care le purta; vedeau viața lui transformată, acum consacrată lui Dumnezeu, și s-au îndreptat și ei spre Cel despre care el mărturisea că este *Mântuitorul* și *Salvatorul său* și care era *puterea* noii sale vieți.

Așa au trecut anii pe care i-a trăit acum pentru Domnul său, iar mulți au găsit prin el calea spre pacea cu Dumnezeu. Dar dorința lui era să se întoarcă acasă, la Domnul său, iar Domnul i-a ascultat rugămintea și l-a luat la Sine în gloria Sa, unde cei doi frați sunt uniți pentru totdeauna.

Conform dorinței sale, a fost înmormântat îmbrăcat în hainele fratelui său, iar pentru toți cei care îi cunoșteau povestea, semnificația acestei dorințe a rămas de neuitat.

Povestea mea s-a sfârșit acum, dar învățătura pe care o conține este semnificativă și importantă pentru fiecare om, în special pentru tine, cel care citești aceste rânduri.

Poate că harul lui Dumnezeu te-a ferit de adâncurile păcatului, dar știi că *haina vieții tale este pătată de păcat* și că *trebuie să fii împăcat cu Dumnezeu.* Nu ai auzit tu niciodată mesajul harului lui Dumnezeu, că altcineva – Isus – *a murit pentru păcătoși?* Poate că acest mesaj abia ți-a atins suprafața inimii. Dar nu vrei să te adâncești măcar o dată în ceea ce spune Dumnezeu despre viața și moartea lui Hristos, Mântuitorul nostru? El te iubește atât de mult încât a suferit pentru tine și a luat asupra Sa pedeapsa pentru pacea ta. *El Și-a dat viața pentru viața ta,* ca să te salveze, dacă crezi în El, de judecata viitoare și să te elibereze de stăpânirea păcatului, pentru ca tu să poți trăi și să-I slujești acum.

Dragă cititorule, ai observat cum acest om s-a plecat înaintea lui Dumnezeu, judecându-se pe sine și pocăindu-se? Nu vrei și tu să te pleci înaintea Dumnezeului tău și să-L primești cu credință pe Isus ca Mântuitor și Salvator **al tău**? Gândește-te: îmbrăcat cu hainele tale, împovărat cu păcatele tale — *El a murit pentru tine.* În clipa în care vii la El cu credință, ca la Mântuitorul tău, El te îmbracă cu hainele Sale de mântuire, iar prin puterea Sa poți trăi neprihănit și sfânt, spre gloria Sa.

Ce răspuns vrei să-I dai la scrisoarea pe care ți-a trimis-o?

„Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18).

„Pedeapsa care ne aduce pacea era asupra Lui” (Isaia 53.5).

„Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5.21).

„El Însuși a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin ale cărui răni ați fost vindecați” (1 Petru 2.24).

„Prin aceasta am cunoscut dragostea, pentru că El Și-a dat viața pentru noi” (1 Ioan 3.16).

Ce vrei să faci tu?

El îți scrie: „Oricine **va chema** numele Domnului va fi mântuit” (Faptele apostolilor 2.21).

„Toți profeții mărturisesc despre El că, prin Numele Său, oricine **crede** *în El* primește iertarea păcatelor” (Faptele apostolilor 10.43).

După o traducere din limba greacă realizată de Ad. F. Eoll, revizuită.

Titlul original: *„Leben für Leben”.*
Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 8-15, Vol. 10, Anul 1925.